

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6621204796
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miriam Kamenská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6621204796.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Miriam Kamenskej, členov senátu JUDr. Mariána Blahu a JUDr. Márie Kubincovej, PhD. v právnej veci žalobcu Stredoslovenská energetika, a. s., IČO: 51 865 467, so sídlom Pri Rajčianke 8591/4B, 010 47 Žilina, právne zast. Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka proti žalovanému FiLiPa s.r.o., IČO: 46 474 773, so sídlom Železničná 711/45, 987 01 Poltár o zaplatenie 4.921,69 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti platobnému rozkazu Okresného súdu Lučenec č. k. 13Cb/73/2021-66 zo dňa 21. decembra 2021, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalobcu **o d m i e t a**.

II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým platobným rozkazom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi sumu 4.921,69 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 3.003,09 Eur od 26.01.2021 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 15,- Eur od 27.01.2021 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.883,60 Eur od 02.03.2021 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 10,- Eur od 16.03.2021 do zaplatenia, vo výške 5,00 % ročne zo sumy 10,- Eur od 22.04.2021 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur alebo v tej istej lehote podať odpor s vecným odôvodnením. Vo výroku II. uložil žalovanému povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 225,- Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 436,42 Eur na účet zástupcu žalobcu.

2. V lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu žalobca podal v časti priznaných trov odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazže žalovaného okrem iného aj na úhradu predžalobnej výzvy vo výške 205,16 Eur s DPH spolu s režijným paušálom vo výške 13,04 Eur s DPH, resp. aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil v napadnutej časti na ďalšie konanie.

3. Žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie mu nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia, na ktorú má žalobca právo v zmysle Civilného sporového poriadku a vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, keď žalobca si v podanej žalobe vyčíslil trovy právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby a predžalobná výzva). Zo strany žalobcu boli vykonané a uplatnené len úkony, ktoré boli nevyhnutne potrebné pre dosiahnutie úspechu vo veci. Žalobca je zároveň názoru, že Pokus o zmier, ktorý zaslal pred podaním žaloby žalovanému, spĺňa všetky podmienky kvalifikovanej predžalobnej výzvy. Žalobca zdôraznil, že dňa 15.06.2019 nadobudla účinnosť novela vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a v zmysle ustanovenia § 13a ods. 1 písm. d) novelizovaného znenia vyhlášky sa za samotný úkon právnej

služby považuje aj vypracovanie predžalobnej výzvy, pričom žalobca poukázal aj na dôvodovú správu k uvedenej novele. Podľa žalobcu tak nie je možné nepriznať náhradu odmeny advokáta za predžalobnú výzvu ako úkon právnej služby s jednoduchým odkazom na § 251 CSP, nakoľko predmetné ustanovenie zákona v žiadnom prípade neupravuje spornú problematiku na rozdiel od vyhlášky. Ak by sme prijali premisu, že procesným okamihom, od ktorého možno hovoriť o trovách konania, je začatie súdneho konania, pričom do vtedy nejde o trovy konania, v takom prípade nemožno hovoriť o trovách konania v ponímaní § 251 CSP ani pri úkonoch právnej služby, akými sú prevzatie a príprava zastúpenia, či podanie samotného žalobného návrhu. Žalobca je toho názoru, že novela vyhlášky č. 655/2004 Z.z. odstránila pochybnosť o tom, či možno predžalobnú výzvu považovať za trovy právneho zastúpenia, teda nie za príslušenstvo pohľadávky, a to práve tým, že tento úkon zaradila samostatne medzi úkony, za ktoré patrí advokátovi odmena. Žalobca v odvolaní poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.10.2021 sp. zn. 8Cob/74/2021, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.09.2021 sp. zn. 17Co/28/2021 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.07.2021, sp. zn. 17CoCsp/21/2021. Porovnaním petitu žaloby s výrokom platobného rozkazu vo veci samej jednoznačne vyplýva, že žalobe žalobcu bolo vyhovené v celom rozsahu, t.j. žalobca mal vo veci plný úspech, preto mu vznikol nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

4. V prípade, ak sa súd nestotožní s uvedenou argumentáciou, žalobca poukázal na to, že civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia, v dôsledku čoho je zrejmé, že právne predpisy nie sú predmetom dokazovania, preto ich konajúci súd musí poznať. Strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Ak strana sporu uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Žalobca mal potom za to, že podanou žalobou uplatnený nárok na zaplatenie sumy vo výške 218,20 Eur s DPH, pozostávajúcej z jedného úkonu právnej služby (predžalobná výzva) a jedného režijného paušálu k úkonu právnej služby, mohol byť v prejednávanej veci zo strany súdu právne posúdený ako nárok na zaplatenie príslušenstva pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a to bez ohľadu na to, že žalobca takto uplatnený nárok špecifikoval v žalobe ako nárok na náhradu trov konania.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti napadnutému platobnému rozkazu súdu prvej inštancie nie je prípustné.

7. Podľa § 265 ods. 1 CSP, ak je možné vo veci samej alebo o jej časti rozhodnúť na základe skutočností tvrdených žalobcom, o ktorých súd nemá pochybnosti, najmä ak tieto skutočnosti vyplývajú z listinných dôkazov, možno o žalobe rozhodnúť bez vyjadrenia žalovaného a bez nariadenia pojednávania aj platobným rozkazom, v ktorom sa žalovanému uloží, aby do 15 dní od doručenia zaplatil uplatnenú peňažnú pohľadávku alebo jej časť a nahradil trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor. Výrok o trovách konania sa na účely konania o platobnom rozkaze považuje za uznesenie.

8. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Podľa § 357 písm. m) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania.

10. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

11. Odvolanie je riadnym opravným prostriedkom, ktorým sa strana sporu domáha, aby odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o právach alebo povinnostiach strany sporu. Pred rozhodnutím o odvolaní je odvolací súd povinný preskúmať i to, či odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné. Rozhodnutie, proti ktorému nie je prípustné

odvolanie, sa stane doručením stranám sporu právoplatným, a preto odvolací súd je v takom prípade povinný odvolanie odmietnuť.

12. Odvolanie žalobcu smeruje proti výroku II. platobného rozkazu vydaného súdom prvej inštancie v časti, v ktorej súd prvej inštancie zaviazal žalovaného, ako neúspešnú stranu, nahradiť žalobcovi, ako strane úspešnej, trovy konania vo výške 225,- Eur za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia vo výške 436,42 Eur. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca namieta výšku priznaných trov konania v časti náhrady trov právneho zastúpenia, pretože žalobcovi nebola priznaná výška v celom rozsahu ním uplatnených trov právneho zastúpenia, ktoré žalobca požadoval za 3 úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby, predžalobná výzva). Žalobca v odvolaní tvrdil, že mu patrí náhrada trov právneho zastúpenia aj za úkon právnej služby - podanie predžalobnej výzvy, ktorá mu napadnutým rozhodnutím priznaná nebola.

13. Rozhodovanie o trovách v civilnom sporovom konaní prebieha v dvoch fázach tak, že o nároku na náhradu trov konania súd rozhodne aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP) a po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne o výške náhrady trov konania súdny úradník samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP). Zákonná úprava platobného rozkazu v ustanovení § 265 ods. 1 CSP definuje, že v platobnom rozkaze sa žalovanému ukladá, aby zaplatil uplatnenú peňažnú pohľadávku a nahradil trovy konania, a teda rozhodnutie o trovách konania v platobnom rozkaze zahŕňa v sebe obidve zložky rozhodovania o trovách konania, čo znamená, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania v prípade vydania platobného rozkazu výrok o trovách konania obsahuje v sebe rozhodnutie o nároku, ako aj rozhodnutie o výške trov konania. Vzhľadom na rozhodnutie vo výroku I. napadnutého platobného rozkazu, kedy nároku žalobcu na zaplatenie istiny a úrokov z omeškania bolo vyhovené v celom rozsahu, žalobca bol v konaní úspešný a bol mu priznaný nárok na náhradu trov konania ako strane úspešnej v spore. Sporná ostala výška takto priznaného nároku na náhradu trov konania žalobcovi, keď súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu za 2 úkony právnej služby, hoci žalobca si uplatnil v návrhu na vydanie platobného rozkazu náhradu trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby. Sporná preto ostala výška a nie samotný nárok žalobcu, ako strany úspešnej, na náhradu trov konania. Vzhľadom na vydanie platobného rozkazu, ktorým bolo vyhovené žalobcovi v celom rozsahu, potom nárok žalobcu na náhradu trov konania vyplýva z tohto procesného úspechu a súd prvej inštancie vo výroku platobného rozkazu rozhodol aj o výške trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia.

14. V zmysle § 262 ods. 2 s použitím § 239 ods. 1 CSP v civilnom sporovom konaní rozhoduje o výške náhrady trov konania vyšší súdny úradník uznesením, proti ktorému rozhodnutiu je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhoduje s konečnou platnosťou súd prvej inštancie, a to rozhodnutím sudcu (§ 248 CSP).

15. Platná úprava Civilného sporového poriadku však nevyklučuje, aby mohol platobný rozkaz vydať aj sudca, vrátane rozhodnutia o trovách konania. Pre účely posúdenia povahy výroku o trovách konania § 265 ods. 1, posledná veta CSP určuje, že výrok o trovách konania sa na účely konania o platobnom rozkaze považuje za uznesenie. Týmto ustanovením je vymedzené jednak rozhodovanie o trovách konania, pokiaľ ho vydá vyšší súdny úradník, t.j. prípustnosť sťažnosti voči takémuto rozhodnutiu a zároveň je tým vymedzená aj prípustnosť odvolania, ak vydá platobný rozkaz sudca, pričom prípustnosť je v takom prípade vymedzená ustanovením § 357 písm. m) CSP, podľa ktorého je odvolanie prípustné iba proti výroku, ktorým sa prizná, resp. neprizná nárok na náhradu trov konania, avšak ustanovenie § 357 CSP neumožňuje podanie odvolania proti uzneseniu, ktorým je rozhodnuté o výške náhrady trov konania. Zmyslom uvedenej právnej úpravy je, aby o výške trov konania rozhodol v konečnom dôsledku súd prvej inštancie (vyšší súdny úradník a v prípade podania sťažnosti sudca súdu prvej inštancie), kedy už rozhodnutie sudcu nie je napadnuteľné odvolaním ako riadnym opravným prostriedkom pri rozhodovaní o výške trov konania.

16. Z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 207/2019 zo dňa 26.09.2019 okrem iného vyplýva: „Platobný rozkaz je rozhodnutie vo veci samej, ktoré je vydané v skrátanom konaní, ktorého skutkovým základom sú len skutočnosti tvrdené žalobcom a preukázané ním predloženými listinnými dôkazmi... Pre tento typ rozhodnutia je charakteristické súčasné rozhodovanie o predmete konania, ako aj o trovách konania. Rozhodovanie o trovách konania pritom zahŕňa: - rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, rozhodnutie o výške náhrady trov konania... Ako bolo uvedené podľa § 357 písm. m) CSP je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Z § 357 písm.

m) CSP však nevyplýva možnosť podať odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Dôsledkom absencie právomoci odvolacieho súdu rozhodovať o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o výške náhrady trov konania je neprípustnosť dovolania.“. Aj z citovaného nálezU Ústavného súdu SR vyplýva, že proti rozhodnutiu o výške trov konania v platobnom rozkaze, odvolanie prípustné nie je. Pokiaľ teda žalobcovi bolo v celom rozsahu vyhovené o predmete konania, t. j. ním uplatneného nároku, bol mu priznaný aj nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, avšak v odlišnej výške ako si uplatnil žalobca v podanej žalobe. Proti rozhodnutiu o trovách konania v platobnom rozkaze, a to v časti výšky priznaných trov však odvolanie prípustné nie je, pretože proti takémuto rozhodnutiu ustanovenie § 357 CSP odvolanie neprípúšťa. Nepriznanie náhrady trov konania v uplatnenej výške, a to za jeden úkon právnej pomoci nie je rozhodovaním o nároku na náhradu trov, ktorý bol žalobcovi priznaný v celom rozsahu vzhľadom na jeho úspech v spore, ale je rozhodovaním o výške trov konania.

17. Z obsahu odvolania jednoznačne vyplýva, že žalobca namieta výšku priznaných trov konania, pričom proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o výške trov konania odvolanie prípustné nie je v zmysle § 355 ods. 2 s použitím § 357 CSP, o čom aj súd prvej inštancie v napadnutom platobnom rozkaze strany správne poučil. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie z dôvodov uvedených v odvolaní vecne nepreskúmaval a odvolanie žalobcu podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

18. Senát odvolacieho súdu rozhodol vo viacerých totožných veciach žalobcu o jeho odvolaní rovnako (rozhodnutie sp. zn. 43CoCsp/19/2021 zo dňa 28.07.2021, sp. zn. 43CoCsp/38/2021 zo dňa 06.10.2021, sp. zn. 43Cob/79/2021-127 zo dňa 25.11.2021, sp. zn. 43Cob/88/2021-117 zo dňa 27.01.2022, ale aj rozhodnutie ďalšieho senátu sp. zn. 41CoCsp/26/2021 zo dňa 02.08.2021) a v súčasnosti nemá dôvod sa odkloniť od svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti.

19. Vzhľadom na tvrdenie žalobcu v odvolaní, že ak neprihliadne odvolací súd na jeho argumentáciu, má posúdiť ním uplatnený nárok ako nárok na zapltenie príslušenstva podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka bez ohľadu, že žalobca si tento nárok špecifikoval v žalobe ako nárok na náhradu trov konania, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že náklady súvisiace s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka (napr. obstaranie znaleckého posudku, cestovné alebo iné súvisiace s uplatnením pohľadávky) sú spravidla trovami vzniknutými s uplatnením pohľadávky. Tieto náklady majú povahu hmotnoprávneho nároku odlišného od trov konania (Števec, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol.: Občiansky zákonník I, Veľké komentáre, C. H. Beck, 2015, str. 771). Z uvedeného vyplýva, že uplatnenie pohľadávky ako príslušenstva v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, t.j. ako hmotnoprávneho nároku je nevyhnutné odlišovať od procesnoprávneho nároku na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v súdnom konaní. V danom prípade jednoznačne žalobca uplatnil tieto trovy ako trovy právneho zastúpenia, t.j. ako procesný nárok, o ktorom v štádiu podania žaloby ani len netvrdil, že majú povahu hmotnoprávneho nároku. V tejto súvislosti odkazuje odvolací súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.03.2019 sp. zn. 5Cdo/109/2018, z ktorého okrem iného vyplýva: „Preto do doby, pokiaľ nebolo o náhrade trov konania právoplatne rozhodnuté, nemožno hovoriť o existencii pohľadávky z titulu náhrady trov konania, a to ani v prípade, ak v spore už došlo k právoplatnému meritórnemu rozhodnutiu (k právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej), avšak bez právoplatného rozhodnutia o náhrade trov konania.“. Odvolací súd poukazuje ďalej aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Sžo/51/2016 zo dňa 23.11.2017, z ktorého okrem iného vyplýva: „Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia a jeho uplatnenie je nárokom procesným, pretože má základ v procesnom práve. Až na základe právoplatného rozhodnutia o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia možno hovoriť o hmotnoprávnom nároku a v súvislosti s tým o pohľadávke. Až takáto pohľadávka má majetkovú hodnotu.“. Z citovaných rozhodnutí vyplýva, že nárok na náhradu trov právneho zastúpenia je procesnoprávnym nárokom tak, ako bol žalobcom aj uplatnený a na základe aj uvedenej judikatúry NS SR pohľadávka v súvislosti s trovami konania vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia o priznaní náhrady trov, a preto do tohto štádia nemá povahu hmotnoprávneho nároku, a teda súd nemôže posúdiť tento nárok ako hmotnoprávny. Tieto skutočnosti však odvolací súd uviedol nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia o odmietnutí odvolania, keďže v prípade, ak dospeje k záveru, že odvolanie prípustné nie je, odvolací súd nepreskúmava napadnuté rozhodnutie a zaoberá sa len tým, z akého dôvodu odvolanie prípustné nie je.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že hoci bol žalovaný v odvolacom konaní úspešný, nepriznal mu nárok

na ich náhradu, pretože podľa obsahu spisu žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli.

21. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).